

K. NOREL

Janneke
en Juno

CvdP

JANNEKE EN JUNO

JANNEKE EN JUNO

DOOR

K. NOREL

Met illustraties van Corrie van der Baan

DERDE DRUK

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

Die arme trekhond

Janneke, doe je mee?" vroeg Bob.

Janneke keek verstrooid. „Wat?"

„Wie gaat mee naar Engeland varen. Je doet toch mee?"

Anders deed Janneke altijd mee met spelletjes. Meestal was ze haantje-de-voorst. Maar nu was ze verstrooid. „Toe, Janneke," drongen Rietje en Rudi mee aan. „Doe nou mee."

Janneke deed mee. Ze schudde de dingen, waar ze over piekerde, van zich af. Ze zong het oude versje mee van Engeland, dat gesloten was:

En is er dan geen smid in het land,
Die de sleutel maken kan?
Laat dóór . . .

Ze holde dwars over totdat ze werd gepakt, en daarna greep zij op haar beurt een vriendje, dat doorbreken wou. Ze ging op in het spel en vergat het andere, waar ze vol van was geweest.

Maar toen ze weer in de klas zaten en de juf heel uitvoerig een som uitlegde, die Janneke al lang kende, kwam de les van vóór het speelkwartier weer bij haar boven.

We doen de dieren vaak zoveel leed zonder erbij te denken . . .

Jongens, die een nest uithalen . . . Hoe zouden jullie het vinden als je jongste broertje of zusje uit zijn bedje werd gehaald en nooit terugkwam?

Meisjes, die vlinders opprikken . . . Bedenk eens wat dat voor die vlinders is.

Mensen, die honden misbruiken . . . Hebben jullie zo'n afgebeulde trekhond wel eens zien zwoegen voor een kar?

Wat jullie voor de dieren doen kunt, moet je doen. Laat de jonge vogeltjes met rust. Laat alle vlinders vliegen. Als je er wat aan doen kunt een karhond de vrijheid te bezorgen, laat het niet na. Het moest verboden zijn een hond als trekhond te gebruiken . . .

„Zeg jij het maar, Janneke!”

Janneke schrok. Wat vroeg de juffrouw? Ze keek verwezen om zich heen.

„Vlug wat!” drong de juf een beetje ongeduldig aan.

„Het . . . het moest verboden wezen, juf.”

De hele klas schoot in een schaterlach. Juf werd heel boos.

Janneke werd purperrood tot in haar hals.

„Je blijft om vier uur school, Janneke. Jij en Rudi. Hij omdat hij de som niet kent en jij omdat je helemaal niet oplet.”

Janneke kromp in elkaar.

Na een kwartier schoolblijven liep Janneke naar huis. Ze was alleen. Rudi ging een andere kant op. De overige kinderen waren al lang weg.

„Vodde! ... Vodde!”

Daar kwam Vodde Gerrit aan. Je kon hem altijd al van verre horen aan zijn roep en aan het geratel van zijn kar.

Het was een oude, vervelozige kar. Hij was vol zakken en vol rommel. En Vodde Gerrit zat daar bovenop.

Een hond liep voor de kar. De smalle rode tong hing uit zijn bek.

Hebben jullie wel eens zo'n afgebeulde hond zien hijgen voor een kar ...

Daar had je nu zo'n hond. Daar zat, hoog op zijn vracht, zo'n dierenbeul.

Wat jullie voor de dieren kunnen doen, moet je doen. Laat de nesten met rust. Laat de vlinders vliegen. Als je er iets aan doen kunt, maak de honden vrij ... Het klonk Janneke nog duidelijk in de oren.

„Vodde! ... Vodde!” riep Gerrit steeds.

De kar ratelde voorbij.

Een vrouw stak het hoofd uit een open raam. „Hei, koopman!” riep ze.

„Ho!” riep Gerrit dadelijk naar de hond. Hij sprong van de kar en liep het pad op naar het huis.

Als je kunt, maak dan die honden vrij ... Het was of Janneke jufs stem opnieuw hoorde, vlak bij haar oor. Daar was zo'n hond. Hoor hem eens hijgen. Z'n tong leek op een wapperende wimpel in de wind. Z'n flanken gingen op en neer, zoals de blaasbalg in de smederij van baas De Groot, maar dertigmaal zo snel. En Vodde Gerrit was er niet.

Zou ze de hond durven losmaken?

Schuw keek ze naar het huis. De deur was dicht. Zij liep

tot bij de hond. Het beest keek haar aan. Met smekende ogen, dacht ze. Ze bekeek het tuig. De buikriem zat aan een knop van het lamoen¹ vast. Het was helemaal niet moeilijk die los te maken, dacht Janneke. Ze stak haar hand al uit.

Daar klikte een slot. Gerrit kwam de deur uit.

Janneke liep verschrikt weg.

Maar Gerrit kwam niet naar de kar. Janneke keek om. Hij liep om het huis heen naar de schuur daarachter. De vrouw ging met hem mee.

Nu was de kust voor Janneke veilig. Vodde Gerrit was ver weg. En zij wist hoe ze de hond bevrijden moest. De buikriem los, het lamoen omhoog, het tuig over de kop. Dan was de trekhond vrij! Zij bukte zich en greep de riem.

„Awoef!” blafte de hond met een nijdige grauw. Zijn grote gele tanden waren vlak bij Jannekes gezicht.

Ze rende weg. Doodsbang.

Even later haalde de hondekar haar in. Vodde Gerrit zat nòg hoger, op een nieuwe volle zak. De hond liep hard, al hijgend.

Janneke had de neiging weg te vluchten. Maar waar moest ze heen?

Vodde Gerrit keek niet naar haar. Hij wist van niets.

„Vodde!... Vodde!” riep hij eentonig. En de hond keek ook niet. Die liep achter zijn wapperende rode tong aan.

¹ Disselraam met twee armen.

Schorremorrie . . .

Janneke! . . . Janneke!” riep moeder onder aan de trap.

„Ja,” antwoordde Janneke slaperig. Ze stak haar neus boven het dek, maar even snel dook ze weer onder de dekens. Hu, het was koud. In bed was het lekker.

„Heb je het al gezien, Janneke?” riep moeder nog eens. „Sneeuw!”

Toen was Janneke in een wip uit bed en bij het raam. De tuin was wit. De takken van de bomen waren driedubbel dik geworden. De kale heg had een donzen dek gekregen. De huizen aan de overkant hadden allemaal een slaapmuts op. 't Was alles even mooi. En òf het fijn spelen zijn zou in de sneeuw!

Janneke liet het water in de wasbak stromen. Ze plaste met de armen in de volle bak. Ze duwde haar gezicht in het water. Ze was nu veel te blij om kou te voelen. In een ommezien was ze aangekleed. Het eerst van allemaal was ze beneden, eerder dan Jan, eerder dan Wim en Marijke. Dat was in weken niet gebeurd. Het was misschien nog nooit gebeurd. Maar als je ook sneeuwpret in het vooruitzicht hebt!

„Geef deze kruimels aan de vogels, Janneke. Je weet hoe, hee?” zei moeder.

Janneke wist het. Ze moest ze niet in de sneeuw gooien.

Eerst moest zij een stukje van het terras schoonvegen. Het was een koud karweitje. Haar vingers gingen prikken, toen ze de sneeuw wegveegde met de bezem. Maar Janneke zette door. Ze plaatste ook een paar schaaltes met lauw water buiten. Behalve eten moesten de vogels ook nodig wat te drinken hebben. Toen alles klaar was,

maakte zij gauw dat ze weer binnenkwam. Hu, het was zo koud.

Door een gaatje, dat ze in de winterbloemen op het raam geblazen had, keek ze naar buiten. De vogels waren al bij het brood. Ze pikten driftig van de kruimels. Ze stonden op de rand van de schaaltes en dronken van het water. En dan staken ze hun kopjes hoog op, zeker om het water naar hun maag te laten glijden. En de meesjes hingen met hun kleine klauwtjes aan de draadjes, die vader van boom tot boom gespannen had en pikten aan de apenootjes, die daaraan geregen waren.

Help de vogels door de winter, had de juf op school gezegd. Janneke vond het fijn dat ze dit deed. Daar had ze best voor over dat haar vingers prikten.

„Aan tafel, jongelui,” zei vader.

De anderen waren er nu ook. Ze zaten allen. Vader bad voor het eten. Het meeste ontging Janneke. Ze was vol van de sneeuwpret, die straks komen zou.

„Wees met allen, met de mensen en de dieren, die het moeilijk hebben bij dit winterweer . . .”

Die woorden troffen Janneke. De dieren, dat begreep zij. Vader doelde op de vogels. Maar hadden mensen het ook moeilijk bij dit weer? Sneeuw was toch fijn! Ferm ingepakt ging Janneke naar school. Ze had een wollen muts op, een wollen sjaal om en hoge laarzen aan. Ze stapte door de rulle sneeuw. Het liep een beetje zwaar, maar Janneke vond dat helemaal niet erg. Ze tilde haar benen hoog op; dan ging het best. Het maakte een leuk geluid als de sneeuw onder haar laarzen samenperste. Zo iets als knoerp, knoerp, knoerp . . .

Ze was al vlak bij school. Mooi vroeg.

Daar hoorde ze iets suizen en meteen voelde ze een stootje op haar rug. Ha, een sneeuwbal, die op haar mantel was ontploft. Wie was de dader?

Bob Hemmes, zag ze. Hij kneedde al een tweede bal.

Zij greep ook snel een handvol sneeuw en gooide een bal naar Bob. Maar ze had zich geen tijd gegund hem goed te kneden. Hij stoof als poeder uit elkaar voordat hij bij Bob was. Zijn tweede bal raakte haar muts. Zijn derde — van dichtbij gegooid — trof haar wang. Hij schaterde om haar verbouwereerd gezicht.

Maar op hetzelfde ogenblik kokhalsde en proestte hij. Hij had een bal in het ronde gat van zijn bij het schateren wijd open mond gekregen.

Op dit schot had Wouter Zeeman Bob getrakteerd. En nu was het de beurt van Janneke en Wouter om te lachen.

Het werd een groot sneeuwballengevecht. Jongens en meisjes deden er om het hardst aan mee. En de jufs en meesters waarlijk ook. De kinderen schaterden van pret. De schoolbel werd niet eens gehoord.

Meester Van Leeuwen, het schoolhoofd, was erg streng.

Wie niet direct kwam op het luiden van de bel, kreeg altijd straf. Maar deze keer werd hij niet boos, toen hij tevergeefs de bel liet rinkelen.

Hij kneedde ook een sneeuwbal en raakte daarmee juf-frouw Lies. Hij maakte er nog een en die trof Janneke.

„O, de bovenmeester!” riep zij.

„Vrij schot!” riep daarop meester Van Leeuwen. „Vrij schot op mij!”

Dit werd het toppunt van de pret. Ze gooiden allemaal naar hem. Hij kreeg tien witte plakken op zijn jas, twee op zijn zwarte beremuts en één in zijn nek.

De kinderen joelden van plezier.

En meester lachte.

Uit school liep Janneke met een hele troep naar huis. De sneeuw was nu veel vaster. Haar laarsjes zakten er niet meer zo diep in. Het geluid was lichter, niet meer knoerp, knoerp, maar zo iets als knerp, knerp bij elke stap. Ze probeerde te glijden, maar dat ging niet op laarzen. Die klompen droegen, waren beter af.

„Vodde! . . . Vodde!”

Daar had je Vodde Gerrit weer. Zijn roep was even schor als steeds. Zijn kar maakte nu geen geratel. De sneeuw dempte het geluid. De hond hijgde nog erger dan de vorige keer. Och, zie dat arme dier eens trekken! Met zijn poten krabde hij in de sneeuw. Z'n buik schoof bijna over de grond, zó trok de hond. Vodde Gerrit liep achter de kar.

Dieren die het moeilijk hadden in de winter . . . De vogels. Maar vooral de trekhonden. De hond van Gerrit moest zwoegen voor de zware kar vol vodden, oude meubels en oud ijzer.

Kijk, de kar hield stil. Vodde Gerrit ging even op het kret¹ zitten. De hond stond voor de kar, hijgend als een stoomketel, die stoom laat vliegen. Geen wonder. Als je zó moet zwoegen!

Daar dreef Gerrit hem weer aan. „Vooruit, Juno!”

De hond wierp zich met geweld in het tuig. Zijn dunne

¹ Duwhandvat.

pootjes schraapten in de sneeuw, die opstoof. Hij trok uit alle macht. Eerst hielp het niets. De kar zat vast. Toen echter begonnen de wielen te wentelen. Heel langzaam kwam de kar op gang. Er kleefden dikke witte koeken aan de ijzeren wielbanden.

„Vodde! . . . Vodde!” riep Gerrit op zijn schorre toon. „Vodde! . . . Vodde!” bouwden een paar jongens hem na. Terwijl ze het riepen, stonden ze klaar om aan de haal te gaan.

Maar Gerrit keek niet eens op. Hij scheen de jongens niet te horen. De hond worstelde door de sneeuw.

„Kijk es hoe ie dat arme dier laat trekken,” zei Janneke. „Dierenbeul!” riep een van de jongens luid.

Ze hielden allemaal de adem in. Janneke ook. Dit was veel erger dan dat ze „Vodde! . . . Vodde! . . .” riepen. En daarover kon Gerrit al zo kwaad worden.

Maar Gerrit scheen het niet te horen; hij liep door achter zijn kar en bleef „Vodde! . . . Vodde!” roepen.

Toen kregen de jongens en de meisjes moed. „Dierenbeul! . . . Vodde! . . . Vodde! . . . Dierenbeul!” riepen ze door elkaar zo luid ze konden.

Nu hoorde Gerrit het. Hij liet de kar stoppen en keerde zich om. „Schorremorrie!” schreeuwde hij met gebalde vuist. „Schorremorrie!”

De kinderen sloegen op de vlucht. Maar toen Gerrit hen niet achternakwam en bij zijn kar bleef, durfden ze weer. Nog harder dan straks en nu in koor riepen ze: „Dierenbeul! Dierenbeul!”

Dit maakte Gerrit razend. Hij liet zijn kar los en rende op hen af. „Schorremorrie!” De kinderen stoven gillend weg.

Op een afstand keek Janneke om. Gerrit zette hen nog na. Maar wat liep hij stuntelig op de sneeuw! Hij gleed telkens uit. Hij sloeg z'n armen wijd uit om z'n evenwicht te houden. Bijna was hij gevallen.

De kinderen bleven staan. Zo'n stuntelaar zou hen nooit te pakken krijgen. Ze lachten hem uit en riepen weer treiterend in koor: „Dierenbeul! Dierenbeul!”

Vodde Gerrit liep naar zijn kar terug. „Schorremorrie!... Schorremorrie!” schold hij nog, maar je kon het amper horen, zo schor was zijn stem.

Toen lichtte hij het kret. „Vooruit, Juno!”

De hond vloog in het tuig met dezelfde woede als

straks. Zijn achterpoten krabden in de sneeuw. Hij trok uit alle macht; de smalle rode tong hing uit de bek. Zó warm had hij het, ondanks de kou.

„Dierenbeul! . . . Dierenbeul!” gilden de kinderen.

Gerrit liep door. En toen durfden de kinderen nog meer.

Bob Hemmes kneedde een sneeuwbal en gooide hem naar Vodde Gerrit. Hij spatte op zijn rug uiteen: een witte plak op Gerrits jas, die groen van vaalheid was. Ook Wouter gooide. Zijn bal maakte een plak op Gerrits schouder.

Janneke wierp mis. De bal suisde over zijn hoofd.

Maar Bob z'n tweede bal kwam precies op Gerrits oude pet terecht.

Gerrit zette zijn kar weer neer. „Schorremorrie!” schreeuwde hij naar de kinderen. „Schorrem . . .”

Hij maakte het woord niet af. Een sneeuwbal van Wouter trof hem midden in het gezicht.

De jongens schaterden van pret. Janneke ook.

Het laatste stukje van de weg liep Janneke alleen. De anderen waren links en rechts naar huis gegaan. Toen was het of ze telkens weer de woorden van vader uit diens tafelgebed van die morgen hoorde: „Wees met allen, de mensen en de dieren, die het moeilijk hebben bij dit winterweer.” Het klonk als een verwijt aan haar. Waarom? Zij had toch vanmorgen de vogeltjes gevoerd! En zij had medelijden met die arme hond van Vodde Gerrit!

Durf jij?

Janneke en Bob liepen samen door de sneeuw. Zij trokken een sleetje mee. Het was Jannekes sleet.

Zij gingen ermee naar de heuvel. Die was ver weg, bijna een uur lopen. Maar ze hadden de tijd op deze woensdagmiddag. En je kon daar prachtig sleeën. De heuvel was hoog. De baan was glad. Er zaten drie, vier bochten in. En de baan liep uit op het ijs van de plas. Met de vaart, die je bij het glijden van de heuvel had gekregen, gleeed je op dat spiegelgladde ijs een heel stuk door.

Ze gingen langs de kortste weg. Het was een binnenweg door een stukje bos en tussen landerijen, waaraan een paar boerderijtjes stonden.

Ze waren het bos voorbij. In de verte zagen ze de heuvel. Dichtbij lag het boerderijtje van boer Derksen.

„Daar! . . . Kijk, Bob, kijk!” zei Janneke na een bocht en ze bleef staan.

Er stond een kar op de weg met een hond ervoor.

„Nou, wat zou dat?” vroeg Bob.

„Het is de kar van Vodde Gerrit. Durf jij erlangs?”

„Natuurlijk, waarom niet?”

„Wij hebben 'm uitgescholden.”

„Waarvoor maak jij je bang? Die kar staat daar alleen.

Gerrit zit natuurlijk bij Derksen bij de kachel. En hij laat die arme hond hier in de kou staan. Zo'n dierenbeul!"

Bob liep door. Janneke volgde hem met kloppend hart. Het zat haar lelijk dwars dat zij Vodde Gerrit hadden uitgescholden. Maar hij was toch een dierenbeul. Het zat haar ook dwars dat zij hem met sneeuwballen hadden gegooid. Maar zij hadden meester Van Leeuwen immers ook gegooid.

Er was niemand bij Derksen op het erf. Het boerderijtje lag te slapen in de sneeuw; het had een witte slaapmuts op. Ze zagen ook niemand in de kamer. De mensen waren stellig in de keuken, achter. Vodde Gerrit ook.

Zij kwamen bij de kar. De hond stond ervoor te hijgen. Er lag een jutezak over zijn rug. Hij stond ook op een zak.

Bob streelde Juno over de kop.

„Pas op, hij bijt!" waarschuwde Janneke.

„Welnee!" Hij klopte de hond op de nek.

Juno beet niet. Hij vond dit strelen en kloppen blijkbaar prettig. Hij schurkte zijn kop tegen Bobs broek. Janneke keek schichtig naar de boerderij. Er kwam geen mens te voorschijn.

Zij streelde de hond ook. In plaats van een grauw te geven zoals de vorige keer, likte hij haar hand.

„Zullen we," zei Janneke tegen Bob, „zullen we hem losmaken? Dan is ie vrij. Dan hoeft ie niet meer zo te zwoegen." Wat ze onlangs niet gedurfd had, toen zij alleen was, durfde ze wel met Bob.

„Ga je gang," zei Bob, terwijl hij de hond bleef strelen.

Janneke haalde de buikriem aan en drukte hem daarop uit de knop van het lamoen. Juno taalde er niet naar het haar te beletten. Hij wreef maar steeds z'n kop tegen Bobs broek.

Bob tilde de stokken van het lamoen omhoog. Nu moest de hond nog uit het tuig.

Janneke trok eraan. Bob probeerde het ook. 't Ging nogal lastig.

Maar opeens kreeg Juno in de gaten wat ze wilden en toen deed hij het zelf. Hij kroop wat achteruit en wrong zijn kop uit het haam¹. Hij was vrij.

Eerst schudde hij zich als een poedel die uit het water komt. Toen sprong hij vrolijk tegen Bob en Janneke op. Van blijdschap likte hij hun handen en gezichten. Toen zij de hond uitspande, had Jannekes hartje fel geklopt, van bangheid dat Vodde Gerrit komen zou en ook van onrust of het wel goed was wat ze deed.

Het was nu over. De hond was blij en dankbaar voor z'n vrijheid. Zij hoefde nergens hartzeer van te hebben.

Zij liepen door. „Kom Juno,” lokte Bob.

De hond draafde met hen mee, rende voor hen uit, stak z'n kop van pure vreugde in de sneeuw, en rolde daarin rond. Dan schudde hij zich weer, waarbij het witte poeder om hem rondstooft. De hond had dol plezier. En Janneke ook.

Ze kwamen bij de heuvel. Het was er druk met sleeërs. Zij klommen naar de top en gingen daar samen op de slee zitten. Bob stuurde met zijn voeten. Hij kon het best. Ze scheerden door de bochten en schoten over het gladde ijs tot helemaal aan de overzijde van de plas.

¹ Houten of leren raamvormig halsjuk van trekdieren.

Juno holde hen achterna. In de bochten raakte hij wel eens uit zijn evenwicht en toen hij onverwacht op het gladde ijs kwam, ging hij van de been en schoof een heel eind op zijn buik over het ijs. Maar hij stond gauw weer op zijn poten en op het moment dat de slee stopte, sprong hij uitgelaten om de kinderen heen. De hond had net zoveel pret als zij.

Ze trokken de slee opnieuw naar boven en de hond rende met hen mee. Toen zij voor de tweede maal omlaagleden, holde hij weer achter hen aan. Zo ging het keer op keer. Het werd een fijne middag voor hen drieën.

Opeens was Juno weg! Zij ontdekten het, toen zij voor de zoveelste maal naar beneden waren gegleden. Ze zagen hem nergens. Ze riepen, maar hij kwam niet te voorschijn.

Het werd tijd om naar huis te gaan.

Janneke wilde nu de grote weg nemen, maar Bob was daar niet voor. De binnenweg was gauwer.

„Als Vodde Gerrit daar is...”

„Dan is het nog niet erg,” zei Bob. „Hij weet immers niet wat wij gedaan hebben. En als hij het wel weet, kan hij toch niet hard lopen. Maar je zult zien, hij is er niet.”

Zij sputterde nog tegen, maar Bob zei dat ze opschieten moesten om voor donker thuis te zijn en dus de kortste weg te nemen hadden. Hij sloeg de binnenweg in en Janneke volgde.

Toen zij de boerderij van Derksen naderden, durfde zij amper verder.

Maar de kar stond er niet meer en er was niemand op het erf. Gehaast liep zij erlangs.

In het bos was Janneke weer bang. Een paar keer meende ze Vodde Gerrit achter een struik te zien, eens met een knuppel in de hand. Het was iedere keer verbeelding.

Net voordat het helemaal donker was, was Janneke thuis.

„Plezier gehad?” vroeg moeder.

„Nou!” En ze vertelde hoe fijn ze op de heuvel hadden gesleed. Over de hond van Vodde Gerrit repte ze niet. Waarom eigenlijk niet? Het was toch een goede daad geweest? Een trekhond, die afgebeeld werd, hadden ze bevrijd. Maar Janneke hield haar mond erover.

Bij Vodde Gerrit

Met harde wind, zware regens en woeste hagelbuien had maart de winter weggejaagd. Moeder was druk aan de schoonmaak.

„Waar of die voddeman toch blijft,” zei moeder. „Ik heb zakken vol oud spul en nu komt Vodde Gerrit niet. Je moest eens naar hem toe gaan, Janneke, en vragen of hij aan wil komen.”

„Ja, moe,” zei Janneke.

Maar ze deed het niet. Zij durfde niet.

Twee dagen later stonden de zakken met vodden nog in de weg.

„Ben je al bij Vodde Gerrit geweest, Janneke?”

„Nee, moe.”

„Dan doe je het vandaag,” zei moeder ongeduldig.

„Ja, moe,” zei ze weer.

Maar zij deed het nog niet. Ze durfde niet.

„Wat zei Vodde Gerrit?” vroeg moeder, zodra Janneke 's middags uit school thuiskwam en de keuken binnestapte.

„Er was niemand thuis,” jekte Janneke.

„Da's vreemd,” zei moeder. „Zijn vrouw is altijd thuis. Ze hebben een ongelukkig kind in huis, een kleinkind.” Janneke kleurde. Ze liep naar het kraantje om wat te

drinken, maar het was opdat haar moeder 'r kleur niet zien zou.

„Je gaat er morgen dadelijk weer heen. Ik wil die vodden kwijt,” zei moeder.

„Ja, moeder.”

Toen snapte Janneke dat ze er niet langer onderuit kon. Ze moest erheen. Maar vóór schooltijd ging ze niet. Misschien was Vodde Gerrit dan nog thuis. En om twaalf uur ging zij ook niet. Misschien was Vodde Gerrit dan

wéér thuis om te eten. Om vier uur zou ze gaan. Dan was hij vast op stap. En z'n vrouw wist stellig niet wat zij had uitgehaald. Die kende haar misschien niet eens.

Uit school ging ze. Toen ze in het achterstraatje liep, waar Vodde Gerrit woonde, klopte haar hart. Als hij toch eens thuis was!

Ze trof het. Er stond geen kar voor het huis. De schuur ernaast, waar ze hem wel eens bezig had gezien zijn handel te sorteren, was gesloten. Zijn

vrouw stond op een trapleer, bezig met ramen lappen. Janneke deed haar boodschap in het voorbijgaan. Moeder had vodden, zei ze haastig. Of de koopman aan wou komen. Als 't kon, vandaag nog. Anders morgen. Meteen wilde ze weggaan.

Maar het oude vrouwtje liet haar zo niet gaan.

„Och heden,” zei ze, „och heden. Hij kan nog niet. Hij is ziek, weet je. Maar het gaat gelukkig de goede kant op. Misschien . . . Wacht, laten we het hem even vragen? Kom maar mee.”

Zij kwam de trapleer af en deed de deur open. „Stap maar binnen, meisje,” noodde ze.

Maar Janneke wilde niet.

„Ik heb vuile schoenen,” zei ze.

O, hier is een mat. Veeg je voeten maar even.”

„Nee, nee, ik heb haast. Ik wacht wel even.”

„Zelf weten, kind,” zei het oude vrouwtje. Zij verdween.

Janneke stond op hete kolen. Als Vodde Gerrit eens naar voren kwam! Dan zag hij haar: het meisje dat hem uitgescholden had. En als hij wist dat zij zijn hond had uitgespannen, dat zij die hond gestolen had . . .

Daar kwam het oude vrouwtje weer terug. „Mijn man weet niet precies, waar hij moet zijn. Kom even binnen.”

„Dat heb ik toch gezegd! Bij Willemsen aan de Beukenlaan.”

„Ja, maar . . . Hij wilde je iets vragen. Kom er toch even in.”

Janneke stribbelde nog tegen.

Toen roerde maart weer eens zijn staart. Een plotse-

linge bui deed grote hagelstenen in het straatje neerkletteren.

„Kind, kom erin!” riep het vrouwtje.

Janneke sprong over de drempel. De deur sloeg achter haar dicht. Zij was opeens in een kamer, schemerdonker door de bui.

Een hond kwam op haar toe. Janneke sprong achteruit van schrik. Maar de hond deed haar helemaal geen kwaad. Hij snuffelde aan haar mantel en likte haar hand en kwispelde met zijn staart.

't Was Juno. Janneke rilde.

Toen zij een beetje aan het halfdonker was gewend, zag zij een ledikant bij het raam. Ze dacht dat het de zieke Vodde Gerrit zijn zou, maar het was een kind, een jongen, heel mager en heel bleek. Het ongelukkige kind, waarover moeder had gesproken.

„Wou je moeder dat ik morgen kwam?”

Dat was de schorre stem van Vodde Gerrit. Nu zag ze hem. Hij zat in een leunstoel, terzijde, met kussens in de rug.

„Ik wou graag komen, kind,” ging Gerrit door. „Maar de dokter wil het niet hebben. En het zou ook moeilijk gaan. Ik ben een wrak zeeschip, hoor. Volgende week, dan hoop ik weer zover opgeknapt te zijn. Zou je je moeder willen vragen of ze het goed zolang nog houden wil?”

„Jawel, jawel,” zei Janneke snel. Hij herkent me niet, dacht ze. Gelukkig niet!

Ze wilde weggaan.

„Kind, je kunt er niet door,” zei de oude vrouw. „Het is noodweer.”

Het was zo. De hagel roffelde op de ruiten. Janneke moest wachten.

„Hij heeft een knoei gehad,” zei het vrouwtje over haar man. „Die sneeuw van van de winter, weet je. Sneeuw is een kruis voor iemand, die dagelijks op straat moet zijn, vooral voor Gerrit; hij is een zwakke man. Maar hij redde het. Samen met Juno kon hij het net aan. Hij kwam iedere avond erg moe thuis, maar de volgende morgen ging het weer. Tot op een middag... 't Was op een woensdagmiddag, is het niet, man?”

„Ja, op een woensdag,” stemde Gerrit in.

„Toen heeft ie zich verknoeid. Hij was bij Derksen, dat boerderijtje achter het bos. Je kent het zeker wel. Daar hadden ze een paar velletjes voor hem. Toen hij terugkwam uit de schuur, was Juno weg.”

„Ik begrijp nog niet hoe dat mogelijk was,” vulde Gerrit zijn vrouw aan. „Het is zo'n trouwe hond. Nooit loopt ie weg. Hij blijft altijd op me wachten. En hoe ie uit zijn tuig gekomen is...”

„Daar prakkezeert hij maar steeds over,” ging zij door. „Maar dat helpt niks. De hond was weg. Gerrit moest alleen de zware kar naar huis duwen door de dikke sneeuw. Hoe hij het klaargespeeld heeft, begrijp ik niet, hij is altijd een zwakke man geweest. Maar hij heeft zich ermee verknoeid. Hij kwam binnenstrompen en viel op z'n stoel neer, bek af en helemaal van streek. Ik heb 'm naar bed moeten brengen. Ik heb de dokter moeten halen. Toen ik terugkwam van het doktershuis, lag Juno op de stoep. De hond was er weer, maar het was te laat...”

„Wat nou, kind,” onderbrak de oude vrouw zich zelf.

„Word jij niet goed? Je bent zo bleek. Een glaasje water?”

„Nee, nee . . . 't gaat wel,” stamelde Janneke. „Ik ga . . . ik moet naar huis.”

Om 't weer kon het wel. De hagelbui was even plotse-
ling voorbij als ze was losgebarsten. De kamer was vol
zon.

Maar Janneke wankelde op haar benen. Ze moest zich
steunen aan de tafel.

Het oude vrouwtje was al in de keuken. Ze kwam terug
met een glas water.

Janneke dronk. Ze kwam een beetje bij.

„Zo, ga nu even zitten,” zei het zorgzame moedertje.
Maar Janneke wilde niet. „Ze wachten thuis op me,”
beweerde zij. Ze ging.

„Vraag je aan je moeder of het goed is dat ik de vol-
gende week kom?” vroeg Vodde Gerrit achter haar
rug. „De molen moet weer draaien, zie je, want de lamp
hangt scheef.”

„Ja, ja,” beloofde Janneke bij de deur. Meteen was ze
weg.

Janneke in de knoei

„W el, komt ie morgen?” vroeg moeder, die in de keuken bezig was.

„Nee, volgende week.”

„Da's me te laat,” zei moeder ongeduldig. „Ik wil die rommel niet langer. Dan verkoop ik ze aan een andere voddenman.”

„Nee, moeder, nee!” riep Janneke fel. „U móet ze aan Gerrit verkopen. Alléén aan Gerrit.”

„Wat heb jij opeens een zorg voor Vodde Gerrit,” zei moeder een beetje spottend.

„Hij wil graag eerder komen, maar hij mag niet; hij kan niet. Hij is ziek. En . . . en . . .”

Moeder was opeens meelijdend. „Och, is ie ziek? Dat verandert. Dan wacht ik met die vodden. Want dan zal de lamp daar wel vooroverhangen.”

Hee, zo iets had Gerrit ook gezegd, toen zij daar weging. De lamp scheef. De lamp voorover. Er was niks van waar. „De lamp in de kamer van Gerrit hangt recht, moeder. Ik weet het secuur.”

Moeder glimlachte. „De lamp scheef betekent dat er armoe heerst, kind. Een voddenman heeft het doorgaans niet ruim. Gerrit zeker niet. En als er ziekte komt, is er geen handel, dus geen verdienste. Ze zullen

het stellig krap hebben. Wel, hij krijgt alles wat wij opruimen, hoor. Ik zal het voor hem bewaren.”

Moeder was bezig met het draaien van balletjes voor de soep. Zij deed ze in de pan. Ze stond met de rug naar Janneke. Dus zag ze niet dat die eerst hevig rood werd en toen opeens vaalwit. Ze hield zich aan het aanrecht vast en ging toen wankelend naar de kamer.

Moeder was klaar in de keuken. De soep geurde lekker. Het pas gebraden vlees nog lekkerder. Zij deed haar witte jas uit. „Nou drinken we samen een kopje thee, Janneke,” zei ze, de kamer binnenstappend.

Maar op de drempel bleef ze staan. Janneke zat aan de tafel, het hoofd in de handen. Zij snikte erbarmelijk. „M'n kind, wat nou?” vroeg moeder ontsteld en sloeg haar arm om haar meisje heen.

„Niks, niks,” zei Janneke nukkig.

Moeder ging bij haar staan. „Kom, meiske. Vertel me maar eens, waarom je zo'n verdriet hebt.”

„Nee,” zei Janneke bot.

Moeder was geduldig. Ze streekte zachtjes haar haar.

En Janneke liet dat toe. Allengs bedaarde ze een beetje.

„En wil m'n meiske nu vertellen wat eraan scheelt?” vroeg moeder.

„'t Is mijn schuld!
Mijn schuld!”
snikte Janneke.

„Wat is jouw schuld, m'n kind?"

„Dat Gerrit ziek is . . . en dat de lamp bij hem vooroverhangt. En alles, alles . . ."

„Jouw schuld? Dat kan niet, kind. Dat is niet zo."

„'t Kan wèl! 't Is zo!" Opnieuw begon ze erg te snikken.

„Kind, kind, wat ben je overstuur," zei moeder.

„Ik heb z'n hond gestolen . . . en daardoor is ie ziek geworden. O, ik heb gemeen gedaan, gemeen . . . Ik ben de schuld van alles."

Haar moeder begreep er steeds minder van. „Zijn hond gestolen?"

„Ja, ik heb Juno uitgespannen en toen is die met ons meegegaan, en toen moest Gerrit alleen de kar duwen door de dikke sneeuw. En daarvan is hij ziek geworden."

„Maar Janneke, hoe kreeg je dat in je hoofd?"

„Juf had het gezegd."

„Juf?!"

„Trekhonden worden afgebeeld en trekhonden moeten worden afgeschaft . . . En we moesten allemaal meedoen om die honden te bevrijden."

„En toen heb jij? . . ."

„Ja, Gerrit was niet bij z'n kar. Hij was bij Derksen binnen. Wij hebben 'm uitgespannen, Bob en ik, maar ik heb gezegd dat 't moest. Juno is met ons meegegaan. We hebben gesleed. Hij blafte en sprong en hij had net zoveel pret als wij. Maar Gerrit moest alleen zijn kar duwen en hij kon het niet, 't was veel te zwaar. En daarvan is hij ziek geworden. En ik . . . ik had hem ook uitgescholden."

„Waarvoor?" vroeg moeder.

„Voor dierenbeul.”

„Maar kind! Die goeie ouwe Gerrit!”

„Die hond. Hij trok zo hard. Hij hijgde zo. En honden zijn er toch niet voor om zo te trekken?”

„Mensen wel om zo hard te duwen?” vroeg moeder met een zachte glimlach.

Janneke keek beteuterd.

„Je hebt die oude man heel veel narigheid bezorgd, Janneke.”

Zij begon opnieuw te snikken. „Wat moet ik nou?”

„Naar Gerrit toe gaan.”

„Ik?” Zij schrok ervoor terug.

„Hem zeggen wat je hebt gedaan en hem vergeving vragen.”

Janneke kromp in elkaar.

„En dan proberen het een beetje goed te maken.”

Ze hief haar hoofd op. „Kan ik dat, moeder?”

„In de eerste plaats breng je onze soep naar hem. En verder vraag je wat je voor hem doen kunt.”

„Ja, moe,” beloofde Janneke, maar ze kon niet begrijpen wat ze nog meer voor Gerrit doen kon dan die soep bezorgen.

„Ga er maar dadelijk op af,” zei moeder.

Binnen een kwartier was ze op stap. De soepterrine, in papier gepakt, droeg ze in beide handen. Eerst liep ze vlug. Toen langzamer. Niet omdat ze moe was van het dragen van de soepterrine. Ze was bang.

Maar zij zette door. Ze kwam bij Gerrits huis en belde aan. Met kloppend hart wachtte ze op het openen van de deur. De oude vrouw kwam voor.

„Alstublieft,” zei Janneke. „Soep van moeder.”

Zij was verrast. „Hoe komt je moeder daarbij? Kom binnen, kind. Kom binnen!”

Ze ging naar binnen, ofschoon ze veel liever was weggehoud. Maar het moest.

De oude Gerrit zat nu aan de tafel, die gedekt was. Het ongelukkige kind, gesteund door kussens, zat rechtop in z'n ledikant.

„We zouden net beginnen met eten,” zei Trui.

Janneke zag wat dat eten was: grof brood, een paar sneetjes voor elk, en voor beleg alleen een beetje stroop.

„Nu krijgen we een koningsmaal,” zei de oude vrouw.

„Zie je wel, moeder, God zorgt voor ons,” zei Gerrit opgewekt. „Als er niets meer is, zorgt Hij altijd dat er wat komt.”

Het was Janneke of ze een steek in het hart kreeg. Was het hier zo erg?

„Wil je je moeder hartelijk bedanken?”

Janneke knikte. De oude vrouw scheen te verwachten dat zij nu zou gaan. Maar zij moest haar eigenlijke boodschap nog doen. Ze draalde.

„Wil je misschien de terrine mee terugnemen?” vroeg de oude vrouw. „Dan zal ik haar vlug schoonmaken.”

„Nee, nee,” zei Janneke. En tot Gerrit, hakkelend: „Ik . . . ik moet u . . . Wilt u mij vergeven?”

De man, de vrouw en het zieke kind keken alle drie verbaasd en Janneke werd vuurrood.

„Bedoel je om die schreeuwerij die middag?” vroeg Gerrit, die zich dat herinnerde. „Kom, kom, dat hebben jullie niet zo kwaad bedoeld, is het wel? Ik maak me wel eens te gauw driftig.”

„Dat ook... maar het is mijn schuld dat u ziek is.”
Ze zetten alle drie grote ogen op. „Jouw schuld?”
vroeg Gerrit.

Janneke vertelde schor en haperend dat ze de hond had uitgespannen en meegelokt.

Nou komt het, dacht ze terwijl ze het vertelde. Nou schelden ze me uit. Misschien slaan ze me wel. Ze keek strak naar de grond en plukte zenuwachtig aan haar mantel.

Maar het bleef stil. Die stilte vond Janneke veel erger dan een scheldpartij. Scheld me nou uit, dacht ze bij zich zelf. Geef me een pak slaag. Ik heb het verdiend. Als ik flink wordt uitgescholden, als ik ervan langs krijg, gaat dat ellendige gevoel van schuld van binnen misschien weg.

Maar Gerrit schold niet. Hij zei alleen bedroefd: „Dat jij van mij dacht dat ik wreed voor Juno was!”

Verschrikt keek ze op. In dat opzicht meende ze dat het gelijk aan haar kant was.

Gerrit riep de hond. Hij kwam onmiddellijk naar zijn baas. De oude man klopte hem zachtjes op z'n kop en Juno wreef knuffelend langs diens knie. Je kon zo zien: die twee waren samen dikke vrienden.

Gerrit praatte tegen Juno: „De baas heeft je zwaar laten werken, Juno, erg zwaar in die sneeuw. Maar we deden het samen, hee. Jij vóór de kar en ik erachter. Jij trekken en ik duwen. O, jij deed veel meer dan ik, maar jij bent ook zoveel sterker dan ik. We deden beiden wat we konden. En samen redden we het, hee. Maar toen jij weg was, ging het mis met de baas. Ja, ik kan niet buiten jou, Juno. Dat is nu klaar gebleken.

Wel, ik denk dat Janneke jou nu niet meer weg zal halen. Is het wel, Janneke?"

„Nee, nee, nóóit weer,” beloofde ze hartstochtelijk.

„Wel, het beste dan, meid. En volgende week kom ik bij leven en welzijn voor dat handeltje bij jullie, hoor.”

Maar Janneke was nog niet tevreden. „Wat kan ik nu voor u doen?” vroeg zij smekend.

„Niks, niks, m'n kind. Het is allemaal vergeven en vergeten, hoor. Geef me de hand.”

Zij kwam schoorvoetend naar hem toe. Hij schudde haar hand. Juno sprong vrolijk tegen haar op en de jongen op het bed zei: „Dag!” De vrouw bracht haar naar de deur en zei: „Wil je je moeder hartelijk bedanken voor de soep?”

Ik weet wat!

Janneke ging opgelucht en dankbaar heen. Alles was vergeven en vergeten, had Gerrit gezegd. Hij was een goeie man. Maar later voelde zij zich weer beklemd. Was zij ermee klaar, nu Gerrit haar vergeven had? Nee, nee, nog lang niet!

Die avond voegde zij aan het gebedje dat ze dagelijks voor haar ledikantje bad, iets toe. „Vergeef mij dat ik zo lelijk over ouwe Gerrit heb gedacht en dat ik zo lelijk tegen hem gedaan heb, om Jezus' wil.”

Nu kreeg ze geen hand, zoals van Gerrit, en hoorde ze geen stem. En toch wist zij dat ze een stap verder was. God wilde haar ook vergeven, nu zij haar kwaad voor Hem beleden had.

Loof Hem, die u, al wat gij hebt misdreven,
Hoeveel het zij, genadig wil vergeven . . .

stond in een psalmvers, dat ze onlangs had geleerd. Maar helemaal in orde was het nòg niet. Bij Gerrit hing de lamp voorover. O, ze mocht morgen weer een schaalte naar hen brengen, maar dat was van moeder. En daarmee werd alles lang niet goedgeemaakt. Maar wat kon zij doen, zij zelf? De straat op gaan, samen met Bob, om oude spullen op te kopen? Dat zou wat zijn! Een hele kar vol in Gerrits pakhuis brengen! Maar met-

een begreep zij dat het zo niet kon. Ze had er immers geen verstand van. Ze wist niet wat goede spullen en wat waardeloos goed was. Ze kende helemaal geen prijzen. Nee, dit kon niet. Maar wat dan wel? Daar piekerde ze over. Ze lag er lang van wakker.

Opeens . . . Nu wist ze wat! Dàt zou ze doen. En dàt! . . . Zij kon het niet alleen, maar dat was niet erg. Bob deed vast mee! Nu ze een plan had, viel ze in een vaste slaap. De volgende morgen liep ze hard naar school. Maar toen ze op het schoolplein kwam, was Bob er nog niet. Ach, zij was veel te vroeg.

Er kwamen vriendinnetjes op haar af. „Ga je mee spelen, Janneke?”

„Nee,” zei ze kortaf en bleef uitkijken naar Bob.

Daar kwam hij aan, stoeiend met andere jongens.

„Hei, Bob!” riep ze.

Hij hoorde haar niet.

Ze schoot hem aan. „Moet je es horen!”

Eerst luisterde hij nauwelijks, toen onthutst. Hij had geen ogenblik gedacht dat dàt was voortgevloeid uit wat zij op die woensdagmiddag hadden uitgehaald. Met haar plannen was hij het dadelijk eens. „Ja, dàt doen we. Dàt doen we!”

Die middag gingen zij samen naar het huis van Gerrit. Janneke droeg een pannetje, Bob een pakje en een paar bussen.

„Mogen wij?” vroeg Janneke aan de vrouw van Gerrit en zij vertelde wat ze wilden.

„Och, kinderen, dat is niet nodig, helemaal niet nodig,” antwoordde die.

}

„Het màg toch wel?”

„Mogen? Mogen? Als jullie het graag willen . . . Het zal een verrassing voor hem zijn.”

„Maar zegt u dan niets?”

Nee, nee, ze zou niets zeggen.

Toen kregen ze de sleutel van de schuur. Totdat het donker werd, waren ze daarbinnen samen bezig. De volgende middag gingen ze er weer aan het werk. En op zaterdagmiddag werkten ze van twee tot zeven. Toen waren ze klaar. Gerrit had er niets van gemerkt. Hij was de kamer nog niet uit geweest.

Zijn vrouw zag hun werk. „Wat is het mooi,” zei zij.

„Wat zal ie ervan opkijken.”

Bob en Janneke waren nòg niet klaar. Zij moesten nog wat anders doen. Maar dàt mocht *niemand* weten.

„Vodde! . . . Vodde!”

Janneke sprong het bed uit. Wat was Gerrit vroeg! Moeder had haar nog niet eens geroepen.

Ze keek door het raam. Daar kwam Vodde Gerrit aan. Hij zat boven op zijn kar en Juno liep ervoor. De hond trok vrolijk. De straat was schoon, geen sneeuw meer in de lente, en de vracht was licht. Zo vroeg in de morgen lag er nog geen handel op de kar. Alleen de baas zat erop en die was na zijn ziekte nog zo mager als een lat.

Janneke keek naar de baas en naar de hond, maar het meeste oog had zij voor de kar. Ze was een beetje trots. De kar hield stil voor hun huis. Vodde Gerrit stapte af en belde aan. „Vodde! . . . Vodde!” riep hij naar gewoonte.

Janneke moest opschieten. Zij wou beneden zijn voor Gerrit wegging. Maar éér ze zich ging wassen, keek ze eerst nog eens naar de kar.

Toen repte zij zich.

„Dat meiske is een áárdig meiske,” hoorde zij Gerrit tegen moeder zeggen, toen ze de trap afkwam.

„Het is een stóut meisje,” zei moeder. „Ze heeft heel lelijk tegen je gedaan.”

„Schei uit, mevrouw, schei uit. Dat is vergeven en vergeten.” Hij keek op de unster ¹, waar een groot pak aan

¹ Weegtoestel.

hing. „Er is twaalf kilo, mevrouw. Een mooi partijtje.” Toen praatte hij weer over het andere. „En ze heeft alles goedge maakt . . .”

„Dat beetje soep, dat was toch niets!”

„Die soep was lekker, mevrouw. Daar ben ik van opgeknaapt. En al het andere dat u hebt laten brengen, kwam ook bijzonder goed van pas. Welbedankt daarvoor, ook namens mijn vrouw. Maar Janneke heeft nog meer gedaan, veel meer. Komt u es mee, mevrouw, dan kunt u het zien. Ja, u ook, meneer,” zei hij tegen vader, die kwam aanlopen. „U moet eens zien wat uw Janneke heeft gedaan.”

„Wat voor kattenkwaad heeft ze nu weer uitgehaald?” vroeg vader.

„Komt u maar eens kijken!”

Gerrit ging voorop en moeder achter hem aan en daarachter vader. En een eindje achter vader kwam Janneke. Zij was dit keer niet bang. Ze was van binnen blij. „Kijk ereis hier,” zei Gerrit, toen ze bij de kar stonden. „Ze heeft hem helemaal geveerd: de wielen rood, en de bak van buiten bruin, en de bak van binnen blauw, en het lamoen weer rood. Ja, ja, dat heeft zij gedaan, dat kwaje meiske, dat lieve meiske. Zij en die jongen . . . Hoe heet ie ook weer?”

„Bob,” zei Janneke.

Gerrit had haar nog niet opgemerkt. „Hee, was je daar? Dan welbedankt. Ik heb nog nooit op zo’n mooie kar gezeten. En ook bedankt voor Juno; die heeft nog nooit voor zo’n mooie kar getrokken. Wat zeg jij, Juno?”

„Woe . . . woef!” blafte Juno.

„Gerrit, wil je ook naar Hemmes gaan?” vroeg Janneke.

„Naar wie?”

„Naar Hemmes, Bob z'n ouders, op het Rozenpad. Daar hebben ze ook oude spullen op te ruimen.”

„Sapperloot!” zei Gerrit vrolijk. „Ik had gedacht dat overal de boel was opgeruimd, terwijl ik ziek was in de schoonmaaktijd.”

„En wil je ook naar Van der Goot gaan en naar Gerdes en naar Van de Velde en naar Vonk?”

„Sapperloot!” riep Gerrit nog eens.

„Dat zijn de ouders van de kinderen, die jou toen hebben uitgescholden. Die hebben ook de boel voor je bewaard.”

„Hoe weet jij dat?”

„Het is zo, hoor!” verzekerde Janneke, die meende dat Gerrit haar niet geloofde. „Ze hebben het zelf gezegd.”

„Het jou gezegd? Heb jij het hun dan gevraagd?”

„Met Bob,” zei Janneke.

De oude Gerrit begon opeens te snuffen. Janneke schrok ervan. Maar hij herstelde zich spoedig. „Mijn vrouw was zo bezorgd,” praatte hij. „Die ziekte en geen cent in huis. Maar nou zie je het weer: God zorgt voor de vogeltjes. God zorgt ook voor ouwe Gerrit en z'n Trui. Boven bidden, boven denken.”

„De kinderen mochten best proberen een beetje goed te maken wat zij je hebben aangedaan,” zei vader.

„Och,” weerde Gerrit af. „Dat hebben ze niet eens zo kwaad bedoeld. Ze deden het uit meelij met m'n hond. En God doet altijd weer uit het kwade het goede voort-

komen. Dat zie je hier: een mooie kar, zoals ik nog nooit gehad heb, en een boel klandizie. Bedankt, Janneke!”

Janneke was hoogrood en doodverlegen. Een bedankje had ze allerminst verdiend, vond zij.

„Naar binnen, mensen. Het is hoog tijd voor het ontbijt,” drong moeder aan. „Goede zaken, Gerrit.”

„Dank u, mevrouw.”

Vader, moeder en Janneke liepen het huis binnen. Gerrit lichtte het kret van de kar.

„Janneke!” riep hij haar nog na.

Zij draaide zich om.

„Nou krijg ik bij al die mensen een heleboel spullen. M'n kar wordt vol. Het wordt een zware vracht voor Juno. Vind je niet dat hij te hard moet trekken?”

Janneke was verlegen. Zij had een lachje achter Gerrits stem gehoord.

„Bij u niet,” zei ze toen. „Bij u nooit! U houdt van Juno. U en Juno doen het samen . . . Eh . . . als de vracht jullie beiden te zwaar wordt, mogen wij dan helpen?”

„Goed! Goed!” lachte Gerrit. „Dan haal ik jou uit school. Jou en die andere rakkers. En die juf, die meent dat alle trekhonden worden afgebeuld en afgejakkerd, ook.”

Jannekes gezicht betrok. Als Gerrit straks aan school kwam . . .

„Vandaag zal het wel gaan,” troostte hij haar. „Maar als het weer winter wordt en er komt een dik pak sneeuw, dan haal ik jou en Bob en al die kinderen op woensdagmiddag. En dan trekken jullie allemaal met Juno.”

„Dàt doen we. Ja, dat doen we! Dan trekken wij met z'n allen!” riep Janneke uit en ze danste van plezier.

„De juf ook,” zei Gerrit.

Janneke schrok. De juf ook voor de kar?

„Nou, dan de juf niet,” zei Gerrit. „Maar jullie allemaal.”

„Dat is goed,” juichte Janneke. „Dat is heel goed! Wij kinderen allemaal.”

„Janneke, etenstijd!” riep vader vanuit de kamer.

„Ja, paps . . . Dag, Gerrit!”

„Dag, beste meid!” zei Gerrit. En meteen daarop:

„Vooruit, Juno!”

Juno trok aan. De mooie kar ratelde over de stenen.

„Vodde! . . . Vodde! . . .” hoorde Janneke Gerrit roepen.

INHOUD

	Blz.
Die arme trekhond	7
Schorremorrie	11
Durf jij?	19
Bij Vodde Gerrit	25
Janneke in de knoei	31
Ik weet wat!	38